

Întrebările preliminare

În împrejurările în care:

- a) capacitățile [agențiilor de securitate și de informații(ASI)⁽¹⁾] de a utiliza [datele în bloc referitoare la comunicații (DBC)⁽²⁾], care le sunt furnizate, sunt esențiale pentru a proteja securitatea națională a Regatului Unit, inclusiv în domeniul combaterii terorismului, al contraspionajului și al combaterii proliferării nucleare;
 - b) o trăsătură fundamentală a utilizării de către ASI a DBC este descoperirea amenințărilor până atunci necunoscute la adresa securității naționale prin intermediul unor tehnici nespecifice în bloc care se bazează pe agregarea DBC într-un singur loc. Principala sa utilitate constă în identificarea și investigarea rapidă a țintei, precum și în furnizarea unei baze de acțiune în situații de amenințare iminentă;
 - c) furnizorul unei rețele de comunicații electronice nu are apoi obligația de a păstra DBC (dincolo de perioada în care trebuie să le păstreze în vederea exercitării activității sale obișnuite), care sunt păstrate numai de către stat (ASI);
 - d) instanța națională a constatat (sub rezerva anumitor aspecte rămase în pronunțare) că garanțiile legate de utilizarea DBC de către ASI sunt conforme cu dispozițiile CEDO⁽³⁾; și
 - e) instanța națională a constatat că impunerea cerințelor specificate la punctele 119-125 din Hotărârea [din 21 decembrie 2016, Tele2 Sverige Watson și alții, C-203/15 și C-698/15 (EU:C:2016:970)] (denumite în continuare „cerințele prevăzute de Hotărârea Watson”), dacă este cazul, ar submina măsurile luate pentru protejarea securității naționale de către ASI și, astfel, ar periclita securitatea națională a Regatului Unit;
1. Având în vedere articolul 4 TUE și articolul 1 alineatul (3) din Directiva 2002/58/CE⁽⁴⁾ asupra confidențialității și comunicațiilor electronice (denumită în continuare „Directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice”), o cerință inclusă într-o instrucțiune transmisă de un Secretary of State furnizorului unei rețele de comunicații electronice, conform căreia trebuie să furnizeze date în bloc referitoare la comunicații către agențiile de securitate și de informații (denumite în continuare „ASI”) ale unui stat membru, intră în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii și al Directivei asupra confidențialității și comunicațiilor electronice?
 2. În cazul în care răspunsul la prima întrebare este afirmativ, unei astfel de instrucțiuni transmise de un Secretary of State i se aplică vreuna dintre cerințele prevăzute de Hotărârea Watson sau orice altă cerință suplimentară față de cele impuse de CEDO? Și, dacă răspunsul este afirmativ, în ce mod și în ce măsură se aplică aceste cerințe, luând în considerare nevoia absolută a ASI de a utiliza tehnicile de obținere în bloc și de prelucrare automată pentru a proteja securitatea națională și măsura în care astfel de capacități, dacă din alte puncte de vedere sunt conforme cu CEDO, pot fi grav afectate de impunerea acestor cerințe?

⁽¹⁾ Agenții de securitate și de informații

⁽²⁾ Date în bloc referitoare la comunicații

⁽³⁾ Convenția Europeană pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale.

⁽⁴⁾ Directiva 2002/58/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 iulie 2002 privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice (Directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice) (JO 2002, L 201, p. 37, Ediție specială, 13/vol. 36, p. 63).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Općinski Sud u Rijeci (Croatia) la 9 noiembrie 2017 –
Anica Milivojević/Raiffeisenbank St. Stefan-Jagerberg-Wolfsberg eGen**

(Cauza C-630/17)

(2018/C 022/42)

Limba de procedură: croata

Instanța de trimitere

Općinski Sud u Rijeci

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Anica Milivojević

Pârâtă: Raiffeisenbank St. Stefan-Jagerberg-Wolfsberg eGen

Întrebările preliminare

- 1) Articolele 56 și 63 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene trebuie interpretate în sensul că se opun dispozițiilor Zakon o ništetnosti ugovora o kreditu s međunarodnim obilježjima sklopljenih u Republici Hrvatskoj s neovlaštenim vjerovnikom [Legea privind nulitatea contractelor de împrumut care prezintă elemente de extraneitate, încheiate în Republica Croația cu un creditor neautorizat; Narodne novine nr. 72/2017], în special, celor prevăzute la articolul 10 din legea respectivă, care reglementează nulitatea contractelor de împrumut și a altor acte juridice care reprezintă consecința contractului de împrumut încheiat între debitor (în sensul articolului 1 și al articolului 2 a doua liniuță din legea menționată) și creditorul neautorizat (în sensul articolului 2 a doua liniuță din aceeași lege) sau sunt întemeiate pe acesta, în pofida faptului că au fost încheiate înainte de intrarea în vigoarea a legii respective, iar nulitatea intervine de la momentul încheierii contractului, astfel încât fiecare dintre părțile contractante este obligată să restituie celelalte toate prestațiile primite în temeiul contractului nul și, dacă acest lucru nu este posibil sau dacă natura prestațiilor efectuate nu permite restituirea, este obligată să plătească o despăgubire adecvată, în funcție de prețurile existente la momentul intervenirii rezilierii judiciare[?]
- 2) Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (reformare) și, în special, articolul 4 alineatul (1) și articolul 25 din acesta, trebuie interpretate în sensul că se opun dispozițiilor articolului 8 alineatele (1) și (2) din Zakon o ništetnosti ugovora o kreditu s međunarodnim obilježjima sklopljenih u Republici Hrvatskoj s neovlaštenim vjerovnikom (Narodne novine nr. 72/2017), care prevede că, în litigiile privind contractele de împrumut care prezintă elemente de extraneitate în sensul legii respective, debitorul poate introduce o acțiune împotriva creditorului neautorizat în fața instanțelor din statul pe teritoriul căruia creditorul își are sediul sau, indiferent de sediul creditorului neautorizat, în fața instanțelor din locul unde debitorul își are domiciliul sau sediul, în timp ce creditorul neautorizat, în sensul legii menționate, poate iniția o procedură împotriva debitorului numai în fața instanțelor din statul pe teritoriul căruia acesta își are domiciliul sau sediul[?]
- 3) În cazul în care beneficiarul împrumutului este o persoană fizică ce a încheiat un contract de împrumut cu scopul de a investi suma în apartamente de vacanță, pentru a desfășura activități de cazare și a oferi turiștilor un serviciu de cazare privată, este vorba despre un contract încheiat de un consumator în sensul articolului 17 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012 și al celorlalte prevederi ale acquis-ului comunitar [?]
- 4) Articolul 24 punctul 1 din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că instanțele din Republica Croația sunt competente să soluționeze o acțiune în constatarea nulității unui contract de împrumut și a declarațiilor de garanție corespunzătoare și în radierea unei înregistrări a ipotecii în Registrul proprietăților, în cazul în care, pentru a garanta îndeplinirea obligațiilor rezultate din contractul de împrumut, ipoteca respectivă a fost constituită asupra imobilelor debitorului aflate pe teritoriul Republicii Croația[?]

Acțiune introdusă la 5 decembrie 2017 – Comisia Europeană/Irlanda

(Cauza C-678/17)

(2018/C 022/43)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: P.J. Loewenthal, A. Bouchagiar, agenți)

Pârâtă: Irlanda